

3. KAPITOLA

Had

Tváří v tvář jsem spatřil, jak oči vládce země zalil záblesk nenávistné rudé. Vzpomněl jsem si, jak mi Livia vyprávěla, že její otec v dávných dobách podlehl kletbě krvežíznivosti. V jejím příběhu to znělo tak, že se jí dávno zbavil, jenže když jsem se na něj teď díval, nebyl jsem si tím moc jistý.

Valen mě uškrtí, než vůbec stihnu promluvit.

To od něj bylo moudré. Věděl, co dokáže má krev. Bylo jasné, že zvolil právě tuto smrt, aby mohl sledovat, jak z mých zatracených očí odchází světlo.

Přitlačil na sekeru, až se mi bolestí zkroutily rty. „Po tom všem, chlapče, byla tvá největší chyba unést mou dceru. Když pomyslím na to, že jsi ublížil nejen jí, ale i mému synu a synovci, pošlu tě do Zásvětí jen jako pouhé úlomky kostí!“

Snažil jsem se zavrtět hlavou, ale do koutků očí se mi pod tím tlakem jako opar noční mlhy rozlily černé skvrny. Nějakým způsobem se mi však podařilo zvednout ruku a uchopit jeho zápěstí v zoufalém pokusu ho odstrčit. Valen ještě více zatlačil a jeho tělo se zachvělo vztekem, trápením a strachem.

„Ne,“ zasípal jsem. Nedokázal jsem sebrat dech na víc.

„Valene, nemůže zemřít.“ Štíhlá dlaň mu ovinula paži. U všech pekel, Liviina matka. Zatahala za manželovu ruku, ale bledé oči měla upřené na mě, nelítočné jako led. „Ještě ne.“

„Může a taky zemře.“

Královna se postavila mezi mě a svého krále. „Nenajdeme ji, když bude mrtvý.“

Jeden úder srdce, druhý a pak vládce země začal pomalu ustupovat. Jeho tělo ztuhlo, napjaté a tvrdé, jako by mu každý krok, kterým se ode mě vzdálil, způsoboval ostrou bolest zuřící v jeho končetinách.

Když rukojeť jeho sekery konečně povolila, mé tělo to vzdalo. Dopadl jsem na kolena, lapal po dechu a na jazyku cítil pachutí horké krve.

V hrdle se mi vzedmula žluč. U všech bohů, pozvracím mu ty jeho zatracené boty.

Rychle jsem začal dýchat nosem, dokud se odporná směs krve a kyseliny nezklidnila. Hřbetem ruky jsem si otřel ústa. Zůstala mi na ní rudá skvrna. Několik pozemských fae zalapalo po dechu a ustoupilo.

Dokonce i král s královnou mi udělali trochu prostoru.

Báli se mé krve. Zamrkal jsem a otřel si ruku o kalhoty. Když jsem se posadil na paty, páčila mě noha, jako by se mi kosti proměnily v tekutý oheň. Kdybych se postavil, představoval bych hrozbu. Působil bych jako nepřítel, jako někdo, kdo chce být rovný pozemskému králi.

Kvůli Livii bych v síni svých nepřátel zůstal klečet, jakkoli dlouho to bude potřeba. Nevěděl jsem, kde přesně v Zásvětí byl můj otec, ale neměl jsem pochyb o tom, že ho sžírá hanba.

Thorvald mi mohl políbit prdel.

„Neublížil jsem jim.“ Ta slova mi vyšla z úst v tichém chrapotu, sotva slyšitelná přes můj těžký dech.

Vládce země naklonil se zuřivě divokým pohledem hlavu na stranu. Pak poklekl na jedno koleno a zakřivenou čepelí sekery mi nadzvedl bradu. „Neprodleně mi je vrať, Krvepěvče, a zabiju tě rychle. Za každý okamžik, který promrháš, přidám den k tvému mučení. Myslíš si, že se bojím tvé krve?“ Naklonil se blíž a ztišil hlas. „Už jsi mě donutil čelit mému největšímu strachu. Nic na tobě mě neděsí.“